

רשומות

הצעות חוק

18 במרס 1974

1111

כ"ד באדר תשל"ד

עמוד	
122	חוק מילווה חסכון, תשל"ד-1974
124	חוק מילווה מלחמה (תיקון), תשל"ד-1974
125	חוק מס שירותים (מוסדות בנקאיים וחברות ביטוח) (תיקון) תשל"ד-1974
125	חוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 8) (תיקון), תשל"ד-1974
126	חוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 9), תשל"ד-1974

חוק מילווה חסכון, תשל"ד—1974

1. בחוק זה —
- (1) תהא לכל מונח המשמעות שיש לו בפקודת מס הכנסה¹ (להלן — הפקודה), אם אין בחוק זה הוראה אחרת;
- (2) "הכנסת עבודה" — לרבות קצבה;
- (3) "מעביד" — כל המשלם הכנסת עבודה או האחראי לתשלומה;
- (4) "התאריך הקובע" — י"ח בתשרי תשל"ח (30 בספטמבר 1977).
2. (א) מעביד יהא חייב למדינה בשנת המס 1974 במילווה חסכון בשיעור של 2.5% מסך כל הכנסת עבודה ששילם בשנת המס 1974 (להלן — המילווה).
- (ב) המילווה יחול, על אף האמור בכל דין, גם על חבר-בני-אדם שדינו לענין תשלום מסים, אגרות ותשלומי חובה אחרים כדין המדינה.
3. מעביד ישלם לפקיד השומה את המילווה במועד שנקבע ויגיש לו באותו מועד דין וחשבון כפי שנקבע בתקנות.
4. מעביד שלא שילם את המילווה או לא מסר לפקיד השומה דו"ח או מסר דו"ח אך לפקיד השומה יש טעמים סבירים להניח שהדו"ח איננו נכון — רשאי פקיד השומה לשום לפי מיטב שפיטתו את סכום המילווה ודין השומה לפי סעיף זה כדין שומה לפי סעיף 167 לפקודה.
5. (א) המילווה ישא ריבית בשיעור של 5% לשנה החל מיום כ" בניסן תשל"ה (1 באפריל 1975).
- (ב) הריבית תהיה פטורה ממס הכנסה.
6. (א) בסעיף זה —
- (1) "מדד יוקר המחיה" — כמשמעותו בחוק מילווה בטחון, תשי"ז—1956²;
- (2) "מדד יסודי" — מדד יוקר המחיה שיתפרסם לדצמבר 1974;
- (3) "מדד חדש" — מדד יוקר המחיה שיתפרסם לחודש יוני שלפני מועד הפרעון.
- (ב) קרן המילווה תהיה צמודה למדד יוקר המחיה; התברר בעת פרעונו של חלק פלוני של המילווה כי המדד החדש עולה על המדד היסודי, ייפרע המילווה כשהוא מוגדל באופן יחסי לשיעור העלייה של המדד החדש.
7. (א) על סכום מילווה ששילם מעביד עד התאריך הקובע, יינתנו לו תעודות רשומות על שמו, עד ליום כ"ג באדר ב' תשל"ח (1 באפריל 1978).
- (ב) התעודות יהיו רק על סכום לירות המתחלק לחמש ללא יתרה.

¹ דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 6, עמ' 120.

² ס"ח תשי"ז, עמ' 8.

(ג) שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, יקבע בתקנות את ההוראות התנאים שיחולו על תעודות המילווה, להבנת בדבר הוצאתן ופדיונן וכן בדבר היתרות שסטומן קטן מהערך הנקוב הנמוך ביותר של תעודות המילווה.

8. (א) תעודות המילווה לא יהיו סחירות ולא יהיו ניתנות להעברה למעט העברות מכוח הדין.

(ב) תעודות המילווה או הזכות לקבלתן לא יהיו ניתנות לשעבוד אלא כבטוחה — (1) לחיוב של בעל התעודות או של הוסאי לקבלתן, שהמדינה ערבה לו או לטובת המדינה בעד ערבותה;

(2) לפרעון הלוואה שניתנה לבעל התעודות או לוסאי לקבלתן ובמסגרת אשראי ומזון כמשמעותו בסעיף 8 להוראות בנק ישראל (נכסים נזילים), תשל"א—1971³, ושר החקלאות, שר המסחר והתעשייה או שר התיירות, או מי שהם או אחד מהם הסמיכו, אישר את השעבוד.

(ג) (1) שועבדו תעודות המילווה או הזכות לקבלתן, תהיה למי שלטובתו נעשה השעבוד זכות עדיפות להיפרע מתעודות על פני כל נושה אחר, אף שלא נתמלאו תנאי סעיף 4 לחוק המשכון, תשכ"ז—1967⁴.

(2) לבנק ישראל תינתן הודעה על תעודות המילווה ששועבדו או שהזכות לקבלתן שועבדה.

(3) שר האוצר יקבע בתקנות הוראות לענין מתן ההודעה לבנק ישראל והרישומים שיעשה בנק ישראל, וכן למי יימסרו תעודות המילווה שהן או הזכות לקבלתן שועבדו או המי פדיונן של תעודות כאמור.

9. סך כל סכומי המילווה הריבית שעליו ייפרעו בשלושה שיעורים שנתיים רצופים ב-1 באוגוסט של כל שנה, החל בשנת 1978.

10. (א) שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, רשאי לקבוע בתקנות מה יהיה דינו של מילווה שלא שולם עד התאריך הקובע; בתקנות אלה ניתן גם לקבוע, כי המילווה ייהפך למס או שלא ייגבת.

(ב) תקנות לפי סעיף קטן (א) יכול שיהיו כלליות או לסוגים של חיובים במילווה או לפי סכום המילווה או לפי מבחנים אחרים שנקבעו.

11. הוראות הפקודת יחולו על המילווה כאילו היה חלק מהמס, והוא במידה שאין בחוק זה הוראה אחרת לאותו ענין.

12. שר האוצר ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל דבר הנוגע לביצועו.

דברי הסבר

המילווה על מעבידים לשנה גוספת תוך צמצום שיעור המילווה מ-6% ל-5%. בתנאי המשק הקיימים אין אפשרות לותר על הטלת המילווה, ומשום כך מוצע להאריכו לשנה גוספת, אולם בהפחתת שיעורו מ-5% ל-2.5%, וזאת בכדי להקל מן הנטל על המעבידים. החוק המוצע מנוסח בלשונו ובמתכונתו של החוק שקדם לו.

מילווה הסכון הוטל לראשונה בשנת 1970 כדי לקיים את מדיניות הממשלה שנקטה אותה שנה — הגבלת עליית השכר והמחירים ומימון הוצאות המדינה. המילווה הוטל בשעתו על הכנסתו החייבת במס של כל אדם, ולגבי מעבידים, בנוסף לכך, גם על בסיס הכנסת העבודה שהם משלמים לעובדיהם. בשנת המס 1971 הוארך המילווה לשנה גוספת. בשנת המס 1972 הוטל המילווה רק על מעבידים, ובשנת המס 1973 הוארך

³ ק"ת תשל"א, עמ' 690; תש"ל"ב עמ' 621.
⁴ ס"ח תשכ"ז, עמ' 48.

חוק מילווה מלחמה (תיקון), תשל"ד—1974

1. בסעיף 2 לחוק מילווה מלחמה, תשל"ד—1973: (להלן — החוק העיקרי) —
- (1) בסעיף קטן (א), במקום "י"ד בתשרי תשל"ד (30 בספטמבר 1974) יבוא "י"ט בניסן תשל"ה (31 במרס 1975);"
- (2) בסעיף קטן (ב) —
- (א) במקום הרישאה יבוא:
- "(ב)(1). יחיד ישלם לשנת המס 1973 מילווה בשיעור של —";
- (ב) בסופו יבוא:
- "(2) יחיד ישלם לשנת המס 1974 מילווה בשיעור של —
- (א) 7% מהכנסתו החייבת שעד 40,000 לירות;
- (ב) 9% מהכנסתו החייבת העולה על 40,000 לירות אך אינה עולה על 60,000 לירות;
- (ג) 12% מהכנסתו החייבת העולה על 60,000 לירות";
- (3) בסעיף קטן (ג), בסופו יבוא "בשנת המס 1973 ובשיעור של 9% מהכנסתו החייבת ובשנת המס 1974".
2. בסעיף 4 (א) לחוק העיקרי, במקום "ט"ו בתשרי תשל"ח (1 באוקטובר 1974) יבוא "כ" בניסן תשל"ה (1 באפריל 1975)".
3. בסעיף 5(א)(2)(א) לחוק העיקרי, במקום "ליוני 1974" יבוא "לדצמבר 1974".
4. בסעיף 8 לחוק העיקרי —
- (1) בסעיף קטן (א), במקום "ספטמבר 1974" יבוא "פברואר 1975";
- (2) במקום סעיף קטן (ב) יבוא:
- "(ב) החייב בתשלום מקדמות לפי סעיף 176 לפקודה לשנת המס 1973 או 1974, ישלם על חשבון המילווה מקדמות כמפורט להלן:
- (1) לשנת המס 1973 — 13% מסך כל המקדמות שהוא חייב בהן לאותה שנת מס על חשבון המס, בשני שיעורים שווים, ביום ט"ו בכסלו תשל"ד (10 בדצמבר 1973) וביום ט"ו באדר תשל"ד (10 במרס 1974);
- (2) לשנת המס 1974 — 26% מסך כל המקדמות שהוא חייב בהן לאותה שנת מס על חשבון המס, בארבעה שיעורים שווים, במועדים הקבועים בפקודה לתשלום המקדמות על חשבון המס."
5. בסעיף 9 לחוק העיקרי, במקום "עד ספטמבר 1974" יבוא "עד מרס 1975".
6. בסעיף 14 לחוק העיקרי, ימחקו המלים "להבנות המועדים לתחילת תשלום הריבית ולקביעת סכומי הפרשי הצמדה", ובסופו יבוא "שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, יקבע לגבי כל סדרה כאמור את המועדים לתחילת תשלום הריבית ולחישוב הפרשי הצמדה".

דברי הסבר

סעיפים באוקטובר 1973 חוק מילווה מלחמה; **1 עד 5** מסעמים תקציביים, הנובעים מהמשכת מצב החירום, מוצע להאריך את תקופת המילווה בחצי שנה. **סעיף 6** לאחר נסיון של מספר חדשים, מתברר שהמועדים שנקבעו לענין תשלום הריבית והפרשי הצמדה לגבי מילווה החובה, אינם מתאימים למילווה מרצון וגורמים קשיים ניכרים בניסוח. משום כך מוצע לאפשר לשר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, לקבוע מועדים אלה לענין כל סדרה.

**חוק מס שירותים (מוסדות בנקאיים וחברות ביטוח) (תיקון),
תשל"ד-1974**

1. בסעיף 2 לחוק מס שירותים (מוסדות בנקאיים וחברות ביטוח), תשל"ג-1973¹ תיקון סעיף 2 (להלן — החוק העיקרי) —
(1) ברישה, במקום "בשנת המס 1973" יבוא "בכל אחת משנות המס 1973 ו-1974" (להלן — שנות המס);
(2) בפסקאות (1) ו-(2) יימחק "1973".
2. בסעיף 3 לחוק העיקרי, במקום "ביוני 1973" יבוא "ביוני של כל אחת משנות המס" ובמקום "1972", פעמיים, יבוא "שקדמה לשנת המס הנדונה".
3. בסעיף 4 לחוק העיקרי —
(1) בסעיף קטן (א), במקום "שנת 1973" יבוא "כל אחת משנות המס";
(2) בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), במקום "1972" יבוא "שקדמה לשנת המס הנדונה".
4. בסעיף 5 לחוק העיקרי, במקום "לשנת המס 1973" יבוא "לכל אחת משנות המס".

דברי הסבר

היות ומס ערך מוסף טרם הונהג, אך יש כוונה להנהיגו במרוצת שנת המס 1974, מוצע לתאריך את מס השירותים לשנת נוספת. לכשיונהג מס ערך מוסף יהא צורך בהוראה שתדחה את הפעלתו לגבי מוסדות בנקאיים וחברות ביטוח לתחילת שנת המס 1975.

במבוא להצעת החוק העיקרי² נאמר שהטלת מס השירותים על מוסדות בנקאיים וחברות ביטוח מתווה שלב ראשון לקראת הנהגת מס ערך מוסף ומשום כך הוא מוצע לשנה אחת בלבד — וזאת מתוך הנחה שלשנת המס 1974 יונהג מס ערך מוסף ולא יהיה עוד צורך בחוק מיוחד לסקטור הפיננסי.

¹ ס"ח תשל"ג, עמ' 147.
² ס"ח תשל"ג, עמ' 252.

**חוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 8) (תיקון),
תשל"ד-1974**

1. בסעיף 36 לחוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 8), תשל"ב-1972¹ — תיקון סעיף 36 (1) בפסקה (3)(א), במקום "בנין עסקי המשמש בתעשייה" יבוא "בנין עסקי המשמש לייצור תעשייתי".

דברי הסבר

במגמה להקל על התעשייה נקבע בסעיף 36(3) לחוק העיקרי, שלגבי "בנין עסקי המשמש בתעשייה" יוקפא המס בשנים 1972 עד 1974, והחל משנת 1975 תחול העלאה הדרגתית. הכוונה בהוראה האמורה היחה לבנינים שבהם קיימים מפעלים תעשייתיים.

סעיף 1(1) חוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 8), תשל"ב-1972 (להלן — החוק העיקרי), שינה את הבסיס להשלום המס והעמידו על שוויון הריאלי של הנכס, דבר שהביא להעלאת המס לגבי רוב הבנינים.

¹ ס"ח תשל"ב, עמ' 158.

(2) בפסקה (5), במקום "לשנת המס 1972 אילולא הביטול, יהיה לגביו המס הבסיסי לשנת המס 1972" יבוא "לשנת מס פלונית אילולא הביטול, יהיה לגביו המס הבסיסי לאותה שנת מס".

תחילה 2. תחילתה של פסקה (1) לסעיף 1 החל משנת המס 1974, ושל פסקה (2) החל משנת המס 1973.

דברי הסבר

למספר שנים, לגבי נכסים מסויימים, את סכום המס המגיע בשלהם ומדרגת את העלאתו לאחר מכן, ואילו לגבי נכסים אחרים היא רק מדרגת את העלאתו; כבסיס להקפאה או להעלאת ההדרגתית נקבע המס שהגיע לשנת 1971 אילולא התיקון שבחוק העיקרי.

הואיל ובעת היכנס החוק העיקרי לתקפו היו בנינים שבשנת 1971 לא שולם בשלהם מס בשיעור מלא, מכיון שהיו באזור הקלאי שהוכרו כאזור עירוני וטרם מוצו לגביהם כל ההקלות לפי סעיף 3(ב)(1) הנ"ל לפני ביטול נקבע בסעיף 36(5) לחוק העיקרי שהבסיס להקפאה להעלאת ההדרגתית כאמור יהא לגביהם המס שהגיע בשלהם לשנת 1972. הוראה זו נקבעה מתוך הנחה שבשנת 1972 יהיו כל הבנינים באזור כאמור חייבים במס בשיעור מלא.

התברר שהיו בנינים שהגיעו לשיעור המס המלא רק בשנת 1973. יוצא, שההקפאה וההעלאת ההדרגתית של המס לגביהם נעשות על בסיס שיעור מס מופחת ללא כל הצדקה עניינית. ומשום כך מוצע לתקן את ההוראה.

המונח "בנין המשמש בתעשייה" פורש לצרכי חוקי מסים אחרים באופן רחב כך שהוא כולל בנינים המשמשים למתן שירותים כמו תחנות דלק. כדי למנוע שפירוש רחב זה יחול גם על הסעיף האמור מוצע להבהיר, שכוונתו של הסעיף היא אך ורק לבנינים המשמשים למפעלי תעשייה שבהם נעשה ייצור תעשייתי.

סעיף 1(2) לפני חקיקת החוק העיקרי היה המס על בנינים באזור הקלאי נמוך בהרבה מהמס על בנינים מאותה רמה באזור עירוני. משום כך היה בחוק מס רכוש וקרן פיצויים, תשכ"א—1961, הוראה מיוחדת (בסעיף 3(ב)(1)), שלפיה, כאשר אזור שהיה חקלאי הוכרו כעירוני, נעשתה העלאת המס בהדרגה במשך שנים מספר, והמס הגיע לשיעורו המלא רק בשנה הרביעית או החמישית (לפי סוג הנכס) שלאחר ההכרזה.

החוק העיקרי שינה את הבסיס לקביעת שווים של בנינים שלפיו מוטל המס, דבר שהעלה לגבי רוב הבנינים את המס המגיע בשלהם. עם שינוי השיטה נקבעה בסעיף 36(3) ו-(4) לחוק העיקרי הוראה המקפאה

חוק מס רכוש וקרן פיצויים (תיקון מס' 9), תשל"ד—1974

1. בסעיף 1 לחוק מס רכוש וקרן פיצויים, תשכ"א—1961: (להלן — החוק העיקרי) —
- (1) בהגדרת "גמר בניה" במקום "או משעה שכיסוהו בנג" יבוא "או משעה שלדעת המנהל ראוי הבנין לשימוש שיועד לו";
  - (2) במקום הגדרת "חקלאי" יבוא:

דברי הסבר

שווי של בנין שכוסה בנג איננו יותר מ-50%—60% מהשווי שיהיה לו לאחר שיושלמו כל עבודות הפנים; הווה אומר, כתוצאה מההגדרה הקיימת סוכלה הכוונה לשום בנין לפי שוויו הריאלי. לפי התיקון המוצע יישום בנין לפי שוויו כאשר הוא ראוי לשימוש שהוא נועד לו, כך הובטח שומה לפי שווי ריאלי.

סעיף 1(2) שיעורי המס המוטלים על נכסיו החקרי לאיים של חקלאי נמוכים בהרבה מאלה המוטלים על נכסים שאינם של חקלאי.

סעיף 1(1) "גמר בניה" לפי הגדרתו כיום הוא "משעה שהבנין כולו או מקצתו נתפס לראשונה, או משעה שכיסוהו בנג, הכל לפי המוקדם". להגדרת גמר בניה השלכה על שוויו של בנין לפי סעיף 7, שבו נקבע כי השווי — שלפיו מחושב המס — הוא הסכום שניתן לקבל בעד הבנין באחד באוקטובר שקדם לשנת המס שבו הוא נשום, אולם אם היה גמר הבניה לאחר אחד באוקטובר ולפני תום שנת המס, ייקבע השווי כפי שהוא ביום גמר הבניה.

¹ ס"ח תשכ"א, עמ' 100; תשכ"ד, עמ' 91; תשכ"ה, עמ' 197; תשכ"ו, עמ' 26; תשכ"ח, עמ' 42; תשכ"ט, עמ' 86; תשל"ג, עמ' 12; עמ' 126; תשל"ב, עמ' 158.

”הקלאי” —

- (1) בעל משק הקלאי באזור הקלאי;
- (2) בעל משק הקלאי באזור עירוני ש-50% לפחות מהכנסתו היא מחקלאות, ואם בעל המשק הוא חבר-בני-אדם — בתנאי נוסף ש-50% לפחות מהכנסתם של רוב חברי החבר היא מחקלאות; לענין זה —
  - (א) ”הכנסה” — הכנסה, לרבות הכנסת קרוב, לאחר ניכוי התוצאות לפי סימן א’ של הפרק השני לחלק ג’ לפקודה;
  - (ב) ”הכנסה מחקלאות של חבר בחבר-בני-אדם” — לרבות הכנסה משכר עבודה בחבר;
  - (ג) ”רוב חברי חבר-בני-אדם” — חברי החבר המזויקים ביחד בנכונות שאילו היו בידי יחיד היה הוא בעל שליטה.

מיקום פנימי 7

2. בסעיף 7 לחוק העיקרי, במקום סעיף קטן (ג) יבוא:

”(ג) בנין מגורים או בנין עסקי שבעלו הוא שותפות הבנין מושכר בשכירות מוגנת לשותף או לקרובו — יהיה שוויון כאילו היה הבנין פנוי; הוא הדין בבנין מגורים או בנין עסקי שבעלו הוא חבר-בני-אדם הבנין מושכר בשכירות מוגנת לאחד מצאלה:

- (1) לבעל שליטה או לקרובו;
  - (2) לחבר-בני-אדם אחר, כאשר בחבר המשכיר ובחבר השוכר מזויקים אותם בני אדם ביחד בנכונות שאילו היו בידי יחיד היה הוא בעל השליטה;
- בסעיף קטן זה, ”קרוב” — לרבות קרובו של קרוב.”

3. בסעיף 7א(ג) לחוק העיקרי, בסופו יבוא ”ולקבוע סכומים שונים בהתחשב בשנה מיקום פנימי 7א שבה נשם הבנין.”

דברי הסבר

כאשר חברה משכירה בשכירות מוגנת לבעל השליטה בה, או כאשר שותפות משכירה בנין בשכירות מוגנת לשותף, ולכן נקבע בסעיף 7(ג), שיראו בנין כזה כבנין פנוי, ובעלו לא ייחנה מהפחתה במס.

נמצא שישנם מקרים נוספים שבהם מעניק החוק הקיים את ההפחתה במס האמורה אם כי אין הצדקה לכך. כך הדבר כאשר בנין של חברה שבשליטתו של יחיד מושכר לחברה אחרת שבשליטתו של קרובו של אותו יחיד, או כאשר תאגיד משכיר בנין בשכירות מוגנת לתאגיד אחר ובשני התאגידים אותם האנשים ביחד הם בעלי השליטה.

התיקון המוצע בא למנוע הענקת הטבה בלתי מוצדקת זו.

סעיף 3 סעיף 7א(א) קובע שמשווי של בנין מגורים המשמש למגורי בעליו יינתן ניכוי של 30,000 לירות. הכוונה בעת קביעת הניכוי האמור היתה לפטור ממס בעלי דירות זולות, ומי שהוא בעל דירת

בעל משק הקלאי שמשקו נמצא באזור עירוני מוגדר כעת כהקלאי בתנאי ש-50% לפחות מהכנסתו היא מחקלאות.

מטרת ההגדרה של ”הקלאי” היתה להעניק את ההקלות במס למי שמתפרנס מחקלאות. אך נמצא שההגדרה כאפשרת לעקוף מטרה זו על-ידי הקמת ירה או תאגיד אחר, לגבי העסקים ההקלאיים בלבד של אדם שפרנסתו העיקרית היא לא על חקלאות. תאגיד המוקם כאמור, שהוא בעל הנכסים ההקלאיים, כל הכנסתו היא מחקלאות, ולכן הוא נחשב כהקלאי ונהנה משיעורי מס מופחתים.

לפי התיקון המוצע, יורם המסך בכל מקרה שבעל המשק הוא תאגיד ותיבדק בנוסף להכנסתו של התאגיד גם הכנסתם של חבריו.

סעיף 2 בעלי בנינים המושכרים בשכירות מוגנת נהנים כיום מהפחתה במס, על פי סעיף 7(ב), בהתחשב בכך שזכות בעלותם על הבנינים מוגבלת בגלל הזכויות של דיירי מוגן. נימוק זה אינו תופס

4. בסעיף 20 לחוק העיקרי —

- (1) בסעיף קטן (ב), במקום "5%" יבוא "7.5%";
- (2) בסעיף קטן (ג), במקום "3%" יבוא "4.5%".

תחולה

5. תוראות חוק זה יחולו משנת המס 1974 ואילך.

ד ב ר י ה ס ב ר

הכנסת, סכומים שונים בניכוי מהשווי של דירות מגורים, בהתאם לשנה שבה נעשתה שומת הדירות.

סעיף 4 סעיף 20(ב) מעניק הנחה ממש למי שמקדים לשלם את המס. ההנחה מהווה מעין תשלום ריבית על הקדמת תשלום. מאחר ששיעורי הריבית במשק עלו בשנים האחרונות, ומתוך רצון לשמור על התמריץ שההנחה מהווה להקדמת תשלום המס, מצע להעלות את שיעורי ההנחה מ-5% ל-7.5%.

כן מוצע להעלות באותו יחס גם את שיעור ההנחה הניתן לפי סעיף קטן (ג) לבעל מקרקעין הכלול בהסד כללי לתשלום מס בגביית מרוכזות.

מגורים יותר יקרה יינתן מפטור רק על אותו חלק מדירתו ששווי כשוויה של דירה נולה.

בעת חקיקת סעיף 7א(א) הובאה בחשבון האפשרות שעם עליה במחירי הדירות שוב לא יהיה סכום הניכוי של 30,000 לירות מספיק למטרה האמורה, ומשום כך ניתנה לשר האוצר בסעיף 7א(ג) הסמכות לשנות את הסכום האמור, באישור ועדת הכספים של הכנסת.

מאחר ששומת מקרקעין נעשית בדרך כלל אחת לחמש שנים, נמצא שבדירות ששווין הוערך מומן, הניכוי בסכום של 30,000 לירות הוא מתאים; לא כן בדירות ששווין הוערך לאחרונה. מוצע איפוא להעניק לשר האוצר סמכות לקבוע, באישור ועדת הכספים של